

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Tweede Paaszondag – Beloken Pasen

Handelingen 4, 32-35 • Psalm 118 • Eerste Brief van Johannes 5, 1-6 • Johannes 20, 19-31

Geheelde wonden

DE AVOND is gevallen over Jeruzalem. Het joodse Paschafeest ebt weg. De mensen gaan weer naar huis. Het is een vreemd Pascha geweest. Van in de vroege zondagmorgen circuleerden allerlei geruchten: „Die Jezus, die ze vrijdag terechtstelden, werd 'gezien'“, zeiden sommigen. Een paar vrouwen hadden verteld dat Jezus verrezen was. Hij was hier en daar verschenen. Maar de meeste leerlingen geloofden dat niet. Dood is toch dood. Dat hadden ze gezien.

Nu zitten ze opgesloten in de zaal van het Laatste Avondmaal. De zaal van de herinnering. Ze hebben de klok stilgelegd, net zoals onze voorouders deden bij een overlijden. Angstig en bang zijn ze. Ze kunnen niet geloven dat Jezus leeft. Dood is toch dood. En misschien durven ze het niet te geloven. Want als het waar is dat Jezus opgestaan is, dan zijn ze zwaar in de fout gegaan. Ze waren allemaal weggelopen die donderdagavond op de Olijfberg. Om maar één van hun angsten te noemen. Er zijn immers ook de joden die nu zijn leerlingen zouden kunnen vervolgen. Deuren en ramen dicht dus. Vergrendeld. Net een zware steen voor een graf, waarin zij nu trachten te overleven.

En plotseling staat Jezus daar in hun midden. Hij zegt: „Ik wens jullie vrede! Ja, Ik weet het allemaal van jullie, maar hier ben Ik en Ik wens jullie vrede, vrede aan jullie, gevangen in angst en schaamte.“

Is dit een spook? Neen, Jezus toont zijn doorboorde handen en zijn zijde, waar de soldaten Hem met een speer hadden dood verklaard: „Kijk, Ik ben het echt. Ja, degene die jullie vrijdag zagen sterven. De Vader heeft Mij tot nieuw leven geroepen, door de dood heen. Wonden hebben niet het laatste woord. God geneest wonden, zelfs wonden vlak in het hart. Echte Liefde wordt nooit definitief dodelijk gewond – waarborg van God.“

„Ik wens jullie vrede en Ik zend jullie om vrede te brengen.“ En dan blaast Jezus over zijn apostelen: „Ontvang de heilige Geest.“ Net zoals in de eerste verzen van de Bijbel, toen God blies over het klompje klei dat Hij in zijn handen had en zei: „Adam, leef.“ God blaast Adem van Leven. En Jezus doet dit opnieuw op de avond van zijn verrijzenis: „Ontvang mijn Levensadem en word vredebrengers. Verlos mensen van hun wonden en van hun zonden, van schuld en schaamte. Geef mensen nieuw leven in mijn Naam. Zeg hun dat wonden en zonden niet het laatste woord hebben. Hoop en liefde en genezing wel.“

Tomas was die avond niet thuis. Tomas of *Didymus* betekent 'tweeling'. Wie was zijn tweelingbroer? Het wordt niet gezegd. Misschien zijn wij het wel, twijfelaars, mensen die het zo moeilijk kunnen geloven.

„Neen,“ zegt Tomas, „ik kan het niet geloven dat Jezus verrezen is. Ik wil zijn wonden aanraken en Hem identificeren.“

Jezus begrijpt die twijfel. Hij komt er graag eens voor terug. Net een week later, opnieuw op zondag. De deuren zijn nog gesloten. De apostelen zijn blijkbaar nog angstig en bang. Alle apostelen zijn een beetje Tomas. Jezus verschijnt weer en Hij zegt net hetzelfde: „Ik wens jullie vrede!“ en tot Tomas: „Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zijde.“ En Tomas legt zijn handen in de wonden, wonden die niet meer bloeden, genezen wonden. Liefde is sterker dan lijden en dood. Tomas valt op zijn knieën. Hij haalt al zijn achterstand op in één enkele zin: „Mijn Heer, mijn God!“

„Ga nu, Tomas en mijn andere apostelen, word zendelingen van vrede. Vertel het de mensen. Ik zelf zal niet aan iedereen verschijnen. Zij zullen hun handen niet in mijn wonden kunnen leggen. Dat ze het van jullie mogen horen, dat ze het aan jullie kunnen zien en ervaren dat Liefde sterker is dan de Dood. Waarborg van God.“

KRIS DEPOORTERE

TWEEDE PAASZONDAG – BELOKEN PASEN

19 april 2009

Eerste lezing *Handelingen 4, 32-35*

De menigte die het geloof had aangenomen, was één van hart en één van ziel en er was niemand die iets van zijn bezittingen zijn eigendom noemde, integendeel, zij bezaten alles gemeenschappelijk. Met kracht en klem legden de apostelen getuigenis af van de verrijzenis van de Heer Jezus en rijke genade rustte op hen allen.

Er was geen enkele noodlijdende onder hen, omdat allen die landerijen of huizen bezaten, deze verkochten en de opbrengst ervan meebrachten om aan de voeten van de apostelen neer te leggen. Aan ieder werd daarvan uitgedeeld naar zijn behoefte.

Tweede lezing *Eerste Brief van Johannes 5, 1-6*

Vrienden,

Iedereen die gelooft dat Jezus de verlosser is, is een kind van God. Welnu, wie de vader liefheeft, bemint ook het kind. Willen wij God liefhebben en zijn geboden onderhouden, dan moeten wij ook Gods kinderen liefhebben. Dat is onze maatstaf. God beminnen wil zeggen: zijn geboden onderhouden en zijn geboden zijn niet moeilijk te onderhouden, want ieder die uit God geboren is, overwint de wereld. En het wapen waarmee wij de wereld overwinnen, is geen ander dan ons geloof. Niemand kan de wereld overwinnen dan hij die gelooft dat Jezus de Zoon van God is.

Hij is het die gekomen is met water en bloed, Jezus Christus. Hij is gekomen, niet door water alleen, maar door water en bloed. De Geest betuigt het, omdat de Geest de waarheid is.

Evangelie *Johannes 20, 19-31*

Op de avond van de eerste dag van de week, toen de deuren van de verblijfplaats der leerlingen gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: „Vrede zij u.“ Na dit gezegd te hebben, toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De leerlingen waren vervuld van vreugde toen zij de Heer zagen. Nogmaals zei Jezus tot hen: „Vrede zij u. Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u.“ Na deze woorden blies Hij over hen en zei: „Ontvangt de heilige Geest. Als gij iemand zonden vergeeft, dan zij ze vergeven, als gij ze niet vergeeft, zijn ze niet vergeven.“

Tomas, een van de twaalf, ook Didymus genaamd, was echter niet bij hen toen Jezus kwam. De andere leerlingen vertelden hem: „Wij hebben de Heer gezien.“ Maar hij antwoordde: „Zolang ik in zijn handen niet het teken van de nagelen zie, en mij vinger in de plaats van de nagelen kan steken, en mijn hand in zijn zijde leggen, zal ik zeker niet geloven.“

Acht dagen later waren zijn leerlingen weer in het huis bijeen, en nu was Tomas er bij. Hoewel de deuren gesloten waren kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: „Vrede zij u.“ Vervolgens zei Hij tot Tomas: „Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde en wees niet langer ongelovig maar gelovig.“ Toen riep Tomas uit: „Mijn Heer en mijn God!“ Toen zei Jezus tot hem: „Omdat ge Mij gezien hebt gelooft ge? Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben.“

In het bijzijn van zijn leerlingen heeft Jezus nog vele andere tekenen gedaan welke niet in dit boek zijn opgetekend, maar deze hier zijn opgetekend opdat gij moogt geloven dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, en opdat gij door te geloven leven moogt in zijn Naam.